Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 47

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΕΠΙ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ἥλιος, καθὼς ἀνέβαινεν ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ὅπου ἦσαν σκορπισμένοι ἀτμοὶ «ἀποσυνηρτημένοι»,—αὐτὴ ἡ λέξις εἰκονίζει τὸ πρᾶγμα,— δὲν προήγγελλε σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐφαίνετο ἀπ' ἐναντίας, ὅτι ὁ ἄνεμος, καθὼς ἔπνεεν ἀπὸ τὰ δυτικά, ἔμελλε νὰ γίνῃ σφοδρότερος.

Πρὸς ἐπίμετρον, τὰ νέφη ἐκεῖνα δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ζενίθ, καὶ βεβαίως ὁ οὐρανὸς θὰ ἔμενε σκεπασμένος ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔβρεχε. Καὶ ἀποτέλεσμα τῆς βροχῆς θὰ ἦτο νὰ μετριασθῇ ὁ ἄνεμος, ἐκτὸς ἂν ἤρχιζαν δυνατὲς σπηλιάδες,— αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐφοβεῖτο ὁ Οὐΐλ Μίτζ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὲ τὴν λοξοδρομίαν ἕως τὸ βράδυ, δὲν θὰ κατώρθονε νὰ πλησιάσῃ ὁ «Γεργὸς» πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀντιλλῶν, παρὰ ὀλίγον μόνον. Νέα λοιπὸν ἀργοπορία, καὶ ἦτο ἄγνωστον πόσον ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ καὶ αὐτή. Τί κρίμα νὰ μὴν κρατήσῃ ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀκόμη!

Ὅταν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Βαρβάδος μὲ κυβερνήτην τὸν Χάρρην Μάρκελ, οἱ ἐτήσιαι ἐπεβράδυναν ἀρκετὰ τὸν δρόμον του. Ἂν δὲν συνέβαινεν ἐκείνη ἡ βραδύτης, τώρα θὰ εὑρίσκετο ἄλλα ἑκατὸν μίλια ἀνοικτότερα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Τώρα, πάλιν οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι τὸ ἔκαμναν νὰ λοξοδρομῇ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας...

Κατὰ τὰς ἕξ τὸ πρωΐ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐπλησίασε τὸν Οὐΐλ Μίτζ, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Τίποτε νεώτερον;...

— Τίποτε, κύριε Λουδοβίκε.

— Πιστεύετε ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρός;

— Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω... Ἂν δὲν δυναμώσῃ ἀκόμη ὁ ἀέρας, τὰ πανιὰ ποὺ ἔχομεν ἀνοικτά, δὲν θὰ μας βάλουν σὲ ἀνησυχίαν...

— Μά... δὲν θ' ἀργήσωμε, μὲ τόσο λίγα πανιά;

— Λιγάκι... Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ βιαζώμεθα... Ὁπωσδήποτε θὰ φθάσωμεν... Καὶ ἔπειτα ὑποθέτω, κάποιο πλοῖον θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν δρόμον μας.

— Ἔχετε πάντοτε ἐλπίδας;...

— Λιμπρὰς ἐλπίδας!

— Μά, δὲν θὰ ξεκουρασθῆτε καὶ σεῖς λιγάκι;

— Ὄχι... δὲν εἶμαι κουρασμένος. Ἀργότερα, ἂν νυστάξω, ὕπνος δύο ἢ τριῶν ὡρῶν, θὰ μου εἶναι ἀρκετός.

Ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Οὐΐλ Μίτζ, διότι δὲν ἤθελε ν' ἀνησυχήσῃ τοὺς ἐπιβάτας. Κατὰ βάθος ὅμως, ὡς διοράτικος ναυτικός, εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῇ ὁ ἴδιος. Ἐκόπταζε καλὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἔβλεπεν ὅτι «κάτι ἔτρεχε», διότι ἡ ἐπιφάνειά της ἦτο πολὺ περισσότερον ταραγμένη παρ' ὅσον ἔπρεπε, μὲ τόσον ὀλίγον ἄνεμον.

Ἴσως ἦρχε τὸ κακοκαιρίκ ἀπὸ τὰ δυτικά. Ἂν ἦτο Ἰούνιος ἢ Ἰούλιος, ἡ κακοκαιρία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρατεθῇ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ἀλλά, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἰσημερίας, δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ παρατεθῇ καὶ μίαν καὶ δύο ἑβδομάδας... Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν αἱ Ἀντίλλαι ὑπέστησαν πολλάκις τρομερὰς καταστροφὰς ἀπὸ τοὺς κυκλῶνας!

Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν ἐδυνάμονε τόσον ὥστε νὰ μεταβληθῇ εἰς θύελλαν, πῶς ἦτο δυνατὸν ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ν' ἀνοίξουν εἰς

«Ἡ ἐργασία τῆς σειραδετήσεως ἤρχισε.» (Σελ. 371, στήλ. α'.)

τὸν κόπον, ἀφοῦ θὰ ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ μ' ἀνοιξοβράδιασον ἡμέραν καὶ νύκτα;...

Κατὰ τὰς ἑπτά, ὁ κ. Πάττερσων ἐνεφανίσθη ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπληροφόρησε τὸν Οὐΐλ Μίτζ καὶ του ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Δὲν ἐφάνη ἀκόμη ἡ ξηρά;... ἠρώτησεν.

— Ὄχι ἀκόμη, κύριε Πάττερσων.

— Εὑρίσκεται πάντοτε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος;... ἐπρόσθεσε δεικνύων τὴν δύσιν

— Πάντοτε.

Ἔπρεπεν ὁ κ. Πάττερσων νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος μὲ αὐτὴν τὴν καθησυχαστικὴν ἀπάντησιν. Ἐν τούτοις ἡ ὑπερεξημμένη φαντασία του τὸν ἔκαμνε νὰ διαβλέπῃ ἐπικινδύνους ἀργοπορίας. Ἂν τὸ πλοῖον δὲν κατώρθωνε νὰ πλησιάσῃ τὴν Βαρβάδος ἢ οἱανδήποτε ἄλλην νῆσον τῆς Ἀντιλίας, ἂν παρεσύρετο πρὸς τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανόν, ἂν ἔπιανεν ἐξαφνα καμμία ἀνεμοζάλη, τί θὰ ἐγίνετο χωρὶς πλήρωμα καὶ χωρὶς ναύτας;... Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔβλεπεν ἤδη ὅτι ἀρμένιζεν εἰς τὰ ἀπώτατα ὅρια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὅτι ἔπερτεν ἔξω εἰς κάποιαν ἔρημον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὅτι ἔμενεν ἐκεῖ ἐγκαταλελειμμένος ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ ἔτη, ἴσως, ὁλόκληρα! Καὶ τότε, ἡ κυρία Πάττερσων, ἔχουσα ὅλα τὰ δίκαια νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἐχήρευε, θὰ τον ἔκλαιε πρῶτα, ὅπως τῷ ἤρμοζε, καὶ ἔπειτα θά . . . .

Μάλιστα! αὐταὶ αἱ ἀπαίσιαι σκέψεις ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά του. καὶ οὔτε ὁ Ὁράτιος οὔτε ὁ Ὅμηρος ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τον παρηγορήσουν! Δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε κἂν νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἑλληνικοῦ στίχου ποὺ του εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Ἐπέρασε τὸ πρωΐ, χωρὶς διόλου νὰ μεταβληθῇ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἀπεφάσισε νὰ ξανακάρῃ τὴν βόλταν. Ἀλλὰ τὰ κύματα ἦσαν μεγάλα, καὶ ὁ «Γοργός», μὴ κατορθώσας νὰ στρέψῃ στὰ ὄρτσα, ἠναγκάσθη νὰ πάρῃ τὴν βόλαν ποδιστά.

Ἀφοῦ ἐτακτοποίησαν τὴν ἱστιοφορίαν, ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἐξηπλώθη εἰς τὸ κάσσερο κοντὰ εἰς τὴν πυξιδοθήκην, ἐνῷ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐκρατοῦσε τὸ οἰακοστρόφιον.

Εἶχε κοιμηθῆ μίαν ὥραν, ὅταν τον ἐξύπνησαν φωναὶ ἀπὸ τὴν πρῴραν, ὅπου ὁ Ρογῆρος Χινσδαῖλ καὶ ὁ Ἄξελ Βίκμπορν ἐφύλαττον σκοπὸ κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὸν τοῦ ὑποστρώματος.

— Πλοῖον. . . πλοῖον! . . . ἐπανελάμβανεν ὁ νεκρὸς Δανός, δεικνύων μὲ τὸ χέρι του πρὸς τὴν ἀνατολήν.

Ὁ Οὐΐλ Μίτζ ὥρμησε πρὸς τὴν ἐπωτίδα τῆς δεξιᾶς ἀγκύρας.

Πραγματικῶς, ἐν σκάφος ἐφαίνετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἔπλεε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ὅπου καὶ ὁ «Γοργὸς» ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἦτο ἀτμόπλοιον, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη παρὰ μόνον ὁ καπνός του. Ἐπροχωροῦσε ταχύτατα καὶ τὸ σκάφος του δὲν ἤργησε νὰ φανῇ εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ ὁρίζοντος. Ἀπὸ τὰς δύο καπνοδόχους του ἐξήρχετο μαῦρος καπνός, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔσπρωχνε φωτιές.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν συγκίνησιν τῶν νεαρῶν ἐπιβατῶν, ὅσον ἐπλησίαζεν ἐκεῖνο τὸ σκάφος. Δὲν ἦτο ἴσως μακρὰν ἡ λύσις τῆς καταστάσεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τόσον σοβαρῶς εἶχεν ἐπιδεῖ νώσῃ ἡ ἐπίμονος παράτασις τῶν ἐναντίων ἀνέμων.

Ὅλα τὰ τηλεσκόπια ἐστυλώθησαν πρὸς τὸ ἀτμόπλοιον, διὰ νὰ μὴ χάσουν οὔτε μία κίνησίν του.

Ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἐφρόντιζε πρὸ παντὸς νὰ ἐξακριβώσῃ πρὸς ποίαν ὡρισμένως διεύθυνσιν ἔπλεε τὸ ἀτμόπλοιον. Εἶδεν ὅτι, ἂν ἐκρατοῦσε τὴν ἰδίαν πορείαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διασταυρώσῃ τὴν πλεῦσιν τοῦ «Γοργοῦ» καὶ θὰ ἐπερνοῦσε τοὐλάχιστον τέσσαρα μίλια μακράν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πάγῃ χυτά, διὰ νὰ διασταυρώσῃ τὴν πλεῦσιν τοῦ ἀτμοπλοίου ἀρκετὰ πλησίον ὥστε νὰ φανοῦν τὰ σήματα. Ἐτεροῦλκησαν λοιπὸν τὰς κεραίας τῶν δύο δολώνων κατὰ τοῦ ἀκατίου, ἐλασκάρησαν τὰς σκότες τοῦ ἐπιδρόμου καὶ τῶν φλόκκων, καὶ ὁ «Γοργὸς» ἐπόδισεν ἀρκετοὺς ἀνεμορρόμβους.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, τὸ ἀτμόπλοιον δὲν ἦτο παρὰ τρία μόνον μίλια μακράν. Ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ὑπερωκεάνειον ἀγγλικὸν ἢ γαλλικόν, ὅπως ἐδείκνυαν τὸ σχῆμά του καὶ αἱ διαστάσεις του. Ἂν δὲν ὠρτσάριζε ν' ἀλλάξῃ πορείαν, εὔκολον θὰ ἦτο νὰ συνεννοηθοῦν τὰ δύο πλοῖα μὲ τὰ σήματα.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Μίτζ, ὁ Τωνῆς Ρενὼ ὕψωσεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ τὸ πλοηγικόν, δηλαδὴ ἓν σῆμα λευκὸν καὶ κυανοῦν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ πλοῖον, ὅταν ζητῇ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς ἄλλο πλοῖον. Συγχρόνως ἡ βρεταννικὴ σημαία ἐξεδιπλώνετο εἰς τὸ ἄλρον τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιδρόμου.

Ἐπέρασεν ἀκόμη ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ὁ «Γοργός», ἀρμενίζων πρύμα τότε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε περισσότερον διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἔμενεν εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων πρὸς βορρᾶν. Ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἐλάμβαναν ἀπάντησιν εἰς τὰ σήματά των, ὁ Ρογῆρος Χινσδαῖλ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐπῆγαν κ' ἐπῆραν δύο τουφέκια ἀπὸ τὴν ὁπλοθήκην τῆς τραπεζαρίας. Ἐπυροβόλησαν πολλὰς φορές. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐναντίος, ἦτο ἀρά γε πιθανὸν νὰ ἀκουσθοῦν οἱ συνεχεῖς πυροβολισμοί των;

Κανεὶς δὲ ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ οἱ ἄλλοι πειρατὰ εἶχαν ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν. Ἡ πλεῦσις τοῦ τριῶτίου εἶχεν ἀλλάξῃ, καὶ τώρα πλέον ἐσάλευεν ἐπάνω στὰ κύματα, διότι ἐστηρίζετο μὲ τὴν μπάντα, ὅπως ὅταν ἀρμένιζε στὴ μπουρίνα. Καὶ ἔπειτα, τί ἐσήμαιναν αὐτοὶ οἱ πυροβολισμοί;

Κάποιον πλεῖον ἦτο βεβαίως ἐκεῖ κοντά, καὶ ὁ «Γοργὸς» ἐζητοῦσε νὰ του κάμῃ σήματα. . .

Ἐνόμισαν ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι ὅτι ἦσαν χαμένοι πλέον, καὶ ἐδιπλασίασαν τὰς προσπαθείας των διὰ νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ κύτος Σφοδρότατα κτυπήματα ἀντήχησαν ἐπάνω εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος καὶ εἰς τὰ καπάκια τοῦ καταστρώματος. Τὰ συνώδευαν λυσσαλέα οὐρλιάσματα. Ἀλλ' ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τινάξῃ μὲ τὸ ρεβόλβερ τὰ μυαλὰ τοῦ πρώτου ποὺ θ' ἀνέβαινεν. . .

Δυστυχῶς δὲν ἐβοήθησε καὶ τότε ἡ τύχη τοὺς ἐπιβάτας τοῦ «Γοργοῦ». Οὔτε τὰ σήματά των εἶδαν, οὔτε τοὺς πυροβολισμούς των ἤκουσαν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἀπομακρυνθὲν πέντε ἢ ἓξ μίλια, ἐχάνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ἔκαμε λοιπὸν στὰ ὄρτσα ὁ Οὐΐλ Μίτζ καὶ ἐπῆρε πάλιν τὴν βόλταν διευθυνόμενος πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ὁ «Γοργὸς» ἐξηκολούθησε τὴν λοξοδρομίαν, ἀλλὰ ὀλίγον ἐπροχώρησε πρὸς τὰ δυτικά. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἦτο διόλου ἐνθαρρυντική. Τὰ σύννεφα ἐπυκνόνοντο εἰς τὴν δύσιν, ὁ ἄνεμος ἐγίνετο σφοδρότερος καὶ ἡ θάλασσα κυματωδεστέρα, ἐνῷ τὰ κύματα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σπάζουν καὶ νὰ κυλίωνται ἐπάνω εἰς τὸ καμποῦνι τῆς πρῴρας. Ἂν δὲν ἐπήρχετο διάλειψις τοῦ ἀνέμου, ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ κρατήσῃ τὸ πλοῖον τὸ ἀρμένισμα στὴν μπουρίνα, ἐκτὸς ἂν ὠλιγοστεύεν ἡ ἱστιοφορία του. Διὰ αὐτὸ ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἦτο περισσότερον ἀνήσυχος, ἂν καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύπτῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρογῆρος Χινσδαῖλ, οἱ σοβαρώτεροι ἀπὸ ὅλους, ἠσθάνοντο πολὺ καλὰ τί συνέβαινε μέσα του. Ὅταν τον ἐκύτταζαν καὶ τον ἐρωτοῦσαν μὲ τὰ μάτια, ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἐγύριζεν ἄλλοῦ τὸ κεφάλι.

Προσελέπετο κακὴ ἡ νύκτα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ σιροδετήσουν, νὰ πιάσουν δύο μοῦδες εἰς τὲς γάμπιες, μίαν εἰς τὸ ἀκάτιον καὶ τὸν ἐπίδρομον. Ἡ ἐργασία αὐτή, ἡ ὁποία ἦτο καὶ τὴν ἡμέραν δύσκολος μ' ἐκεῖνο τὸ αὐτοσχέδιον πλήρωμα, θὰ ἦτο ἀκόμη δυσκολωτέρα στὰ σκοτεινά. Ἔπρεπε νὰ λάβουν τὰ

μέτρα των, καὶ διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ τὸ πλεῖον ν' ἀνατραπῇ, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως διὰ νὰ μὴν παρασυρθοῦν ὑπὸ τῆς ἀνεμοταραχῆς παραπολὺ στ' ἀνοικτά . . .

Διότι, τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ «Γοργὸς ἐξέπεφτε πρὸς ἀνατολάς;... Ἕως ποῦ θά τον ἔφερνεν ἡ τρικυμία, ἡ ὁποία ἴσως ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολλὰς ἡμέρας; . . . Ξηρὰ πουθενὰ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, παρὰ μόνον, βορειανατολικώτερα, ἐκεῖναι οἱ ἐπικίνδυνοι Βερμοῦδαι, ὅπου ἡ κακοκαιρία, τὴν ἄλλην φοράν, εἶχεν ἀναγκάσῃ τὸ τριῶτιον νὰ τὸ δώσῃ στὰ πρόμα! Θὰ ἐπήγαινε λοιπὸν τώρα νὰ χαθῇ εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐπάνω εἰς τὰς ὑφάλους τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς; . . .

Ἦτο ἀνάγκη ν' ἀντισταθοῦν καὶ νὰ μείνουν, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον μὲ τὴν λοξοδρομίαν, ἢ τοὐλάχιστον τραβέρσο, εἰς τὰ νερὰ τῶν Ἀντιλλῶν. Κατόκιν, ἄρα ἐπερνοῦσεν ἡ ἀνεμοταραχὴ καὶ ἔπιαναν τακτικὰ οἱ ἄληγεῖς τοῦ Ἰσημερινοῦ, ὁ «Γοργὸς» θὰ ἐκέρδιζεν ὅσον διάστημα θὰ ἔχανε μ' ἐκείνην τὴν ἀργοπορίαν.

Ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἐξήγησεν εἰς τοὺς ἀριστεῖς τί ἔπρεπε νὰ κάμουν. Ἐνῷ τὰ πανὶ ἐβροντοκοποῦσαν σὰν κανονιές, ἔπρεπε νὰ πιάσουν μοῦδες πρῶτα στὸ παροκέτο κ' ἔπειτα στὴν γάμπια. Ὁ Μάγνος Ἄνδερς, ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ἄξελ Βίκμπορν ὡρίσθησαν ν' ἀναβοῦν μὲ τὸν Οὐΐλ Μίτζ ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας, προσέχοντες νὰ πιάνουν καλὰ διὰ νὰ μὴν πέσουν, καὶ ἀφοῦ τραβήξουν ἐπάνω τὸ πανί νὰ δέσουν καὶ νὰ σρίξουν τὰ σειράδια (τσαμαντάλια).

Ἔπειτα θὰ κατέβαιναν, θὰ ἔπιαναν ὅλοι μαζὶ τὰ μαντάρια, διὰ νὰ ἰσσάρουν τὰς κεραίας εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἔπρεπε.

Ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν καὶ ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς θὰ ἔμεναν εἰς τὸ οἰακοστρόφιον, καὶ ὁ Οὐΐλ Μίτζ τους ἔδειξε πῶς ἔπρεπε νὰ το χειρίζωνται.

Ἡ ἐργασία τῆς σιροδετήσεως ἤρχισε. Μὲ μεγάλους κόπους δύο μοῦδες ἐδέθησαν εἰς τὸ παροκέτο, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ στερεῶς ἐτεντώθη ἀπὸ κάτω, διηυθετήθη καταλλήλως διὰ τὴν λοξοδρομίαν.

Τὸ ἴδιον ἔγινε καὶ διὰ τὴν μεγάλην γάμπιαν. Διὰ τὸν ἐπίδρομον ὅμως δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη ν' ἀναβοῦν εἰς τὰ δίζυγα τοῦ ἱστοῦ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐτύλιξαν τὸ κάτω μέρος τοῦ πανιοῦ καὶ τὸ ἔδεσαν ἐπάνω στὴν ράνταν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκάτιον, δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ στιγκάρουν, σκοπεύοντες νὰ το ποδώσουν πάλιν ἂν ὁ ἄνεμος ἐμετριάζετο κατὰ τὰ ξημερώματα.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ο καλὸν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σας ἐμιλήσω σήμερον, σχετίζεται πολὺ μὲ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος μᾶς συγκινεῖ αὐτὸς τὰς ἡμέρας. Ὁ Παῦλος Μελᾶς ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Λέοντος Μελᾶ, τοῦ ἀειμνήστου συγγραφέως τοῦ «Γεροστάθη».

Γνωρίζετε τὸν Γεροστάθην; Ἐξ ἀκοῆς ἴσως τον γνωρίζουν πολλοί· ἀλλ' ὀλίγοι ἀπὸ σᾶς θὰ τον ἔχουν ἀναγνώσῃ. Ἦτο τὸ ἀνάγνωσμα τῶν πατέρων σας, καὶ ἴσως τῶν μεγαλητέρων ἀδελφῶν σας.. Ἦτο τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδιδαν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τὸ ἀλφαβητάριον κ' ἐμαθάναμεν ὁπωσδήποτε νὰ δ ἀβάζωμεν. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ κόλλους τόμους, καὶ ἐπὶ συνεχῆ σχολικὰ ἔτη, αὐτὸ ἦτο τὸ ἀναγνωσματικόν μας βιβλίον. Δι' αὐτοῦ ἐμαθάναμεν τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν. Ἔπειτα ἦρχετο ἡ ἀρχαία Χρηστομάθεια, ὁ Λουκιανός, ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ξενοφῶν.

Σᾶς εἶπα ὅτι διὰ τοῦ Γεροστάθη ἐμαθάναμεν τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐδιδασκόμεθα καὶ κάτι ἄλλο: Τὴν φιλοπατρίαν. Ὁ Γεροστάθης ἦτο διδάσκαλος κατ' ἐξοχὴν φιλόπατρις. Πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἰς τὸ ἀπέριττον ἐκεῖνο καὶ ὡραῖον σχολεῖον τῶν Ἰωαννίνων, τὸ ὁποῖον περιγράφεται εἰς τὸ βιβλίον,—ὡμίλοῦσε πάντοτε μὲ παραδείγματα ἀρετῆς. Τοῖς διηγεῖτο κατὰ προτίμησιν καὶ τοὺς ἐπροβάλλεν εἰς μίμησιν τὰς πράξεις τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἤθελε πάντοτε νὰ ἐνστάλαξῃ εἰς τὰς ψυχάς των, μὲ τὸν ὡραιότερον τρόπον, ἀκόπως, ἀρελῶς, χωρὶς ἐπιτήδευσιν, χωρὶς βίαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετήν, τὴν πατρίδα, τὸ καθῆκον. Καὶ τὸ μέγα του ὄνειρον ἦτο νὰ κάμῃ τοὺς μαθητάς του ὄχι ἁπλῶς γραμματισμένους, ὄχι ἁπλῶς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ καλοὺς πολίτας, ἀλλὰ κάτι περισσότερον: Ἕλληνας.

Ὁ Γεροστάθης εἶχε βιβλίον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τερπνὸν καὶ μορφωτικόν. Αἱ ἱστορίαι, τὰς ὁποίας διηγεῖτο, κινοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νεαροῦ ἀναγνώστου. Τὰς παρακολουθεῖ ἀπλήστως. Ἀλλὰ συγχρόνως μορφόνουν τὴν ψυχήν του. Ὄχι μόνον διὰ τοῦ παραγγέλματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πάντοτε μεγάλην ἐπιρροήν, ἀλλὰ διὰ τοῦ παραδείγματος, διὰ τῆς πράξεως.

Εἶνε βιβλίον κατ' ἐξοχὴν πρακτικόν.

Ἀλλ' ὁ Γεροστάθης, ὁ διδάσκαλος, δὲν εἶνε πρόσωπον ὑπαρκτόν. Εἶνε πρόσωπον φανταστικόν, ὁ ἥρως ἑνὸς διηγήματος. Τὸ πρότυπόν του πρέπει νὰ το ἀναζητήσωμεν εἰς τὸν συγγραφέα. Ὁ πραγματικὸς Γεροστάθης εἶνε ὁ Λέων Μελᾶς. Αὐτὸς εἶχε τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπεροχοῦ ἐκείνου διδασκάλου, τοῦ ὁποίου μᾶς διηγεῖται εἰς τὸ βιβλίον του τὴν διδασκαλίαν. Αὐτὸς εἶχε τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὸν πόθον νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας του ἥρωας. Αὐτὸς ἤξερε νὰ διδάσκῃ, νὰ τέρπῃ, νὰ παραδειγματίζῃ, νὰ μορφώνῃ, νανδρίζῃ φρόνημα καὶ ψυχήν, καὶ συγγράφων νὰ πλάττῃ ἀνθρώπους. Αἱ ἀρεταὶ εἰς μίαν οἰκογένειαν εἶνε κληρονομικαί. Τὴν φιλοπατρίαν τοῦ Λέοντος Μελᾶ, τὴν ὁποίαν ἐνέκλεισεν εἰς τὸν Γεροστάθην, ἐκληρονόμησαν οἱ ἀπόγονοί του. Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον, ὡς ἀπόγονος, ὡς ἀνεψιός, ὡς γνήσιος μαθητής του, τὸν δοξάζει καὶ τὸν τιμᾷ ὁ Παῦλος. Ὡραιότατα καὶ ἀληθινώτατα τὸν ὠνόμασαν «Ἀπόγονον τοῦ Γεροστάθη». Ἡ αὐθάνατος πρᾶξις τοῦ ἑνός, εἶνε ἡ ἐπισφράγισις τοῦ ἀθανάτου βιβλίου τοῦ ἄλλου.

Εἰς τὰ δημοτικὰ Σχολεῖά μας σήμερον δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, βιβλία τόσον ὡραῖα, ὅσον ὁ Γεροστάθης. Δὲν ἦτο βιβλία γραμμένος κατὰ τὰς νεωτέρας μεθόδους, καὶ ἐπικρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη νὰ γραφοῦν ἄλλα βιβλία, «παιδαγωγικώτερα» καὶ μεθοδικώτερα. Ἀλλ' οἱ συγγραφεῖς των δὲν εἶνε Λέοντες Μελάδες. . . . Ἀπὸ τὰ σορὰ καὶ μεθοδικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα διδάσκουν γρηγορώτερα καὶ ἀκοπώτερα ἴσως τὴν νεοελληνικήν, λείπει κάτι σπουδαῖον καὶ μεγά: ἡ ψυχὴ ἑνὸς ἀληθινοῦ ἠθικοῦ διδασκάλου. Οὐ-ω τὰ βιβλία αὐτὰ διδάσκουν μόνον σχεδὸν τὴν νεοελληνικήν. Ζητοῦν καὶ τὰ ὑψηλότερα, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τα φθάσουν.

Εἰς τὸς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων σας; εἶ ε πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ παλαιοὶ τόμοι τοῦ Γεροστάθη. Ζητήσατέ τους χάριν περιεργείας καὶ ἀναγνώσατε κανένα. Ὅπως ἀναγινώσκετε ἓν ἠθικὸν καὶ τερπνὸν διήγημα, ἓν μυθιστόρημα τῆς Διαπλάσεως π. χ. εἰς τὰς ὥρας τῆς σχολῆς σας, διὰ νὰ διασκεδάσετε. Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά. Τοὺς ἐκάλεσεν ὁ μεγάλος θεῖος νὰ τοὺς κόψῃ τὸ τραπέζι. Γι' αὐτὸ ὁ κὺρ-Νῖκος,—ὅπως τὸν φωνάζει ἡ Κατερινιώ, ἡ ντάντά του, — τρώγει μοναχός του τὸ βράδυ. Τοῦ κάνει, ἐννοεῖται, συντροφιὰ ἡ Κατερινιώ γιατί, ἂν τὸν ἄφινε μοναχό του, θὰ τρωγε, ὁ κύριος, πρῶτα ὅλα τὰ φροῦτα καὶ οὔτε μία κουταλιὰ σοῦπα. Πάλι ὅμως τα καταφέρνει, καὶ κάνει τὰ δικά του. Τῆς βγάζει τὴν ψυχὴ τῆς καϊμένης τῆς Κατερινιῶς, γιὰ νὰ σταθῇ νὰ του δέσῃ τὴν πετσέτα στὸ λαιμό του καὶ βάζει κρυφὰ τόσο πολλὴ μουστάρδα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κρέας του,—διὰ νὰ μὴν τὸ 'δῇ ἡ ντάντά! —ὥστε πάει νὰ φάγῃ, καὶ καίγεται ἡ γλῶσσα του, καὶ δακρύζουν τὰ μάτια του..

« Ἄπλωσε τὸ χέρι του...»

Ἔρχεται ἐπὶ τέλους ἡ σειρὰ τοῦ φρούτου. Καὶ τότε πιὰ γίνεται τὸ «Ἀνάστα ὁ Θεός». Τί καλὸ παιδί! Ἐπάνω στὴ φρουτιέρα καμαρόνουν κάτι ὡραῖα μῆλα, μεγάλα σὰν κυδώνια· καὶ ὁ κὺρ-Νῖκος τὰ λιγουρεύεται ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαλε στὸ στόμα του τὴν πρώτη κουταλιὰ τῆς σούπας.

— Ἕνα μονάχα θὰ φᾷς! τοῦ λέγει ἡ Κατερινιώ.

Ἡ κὺρ-Νῖκος θέλει καὶ ἀπαιτεῖ νὰ φάγῃ πολλά, νὰ τὰ φάγῃ ὅλα!

— Μά, κὺρ-Νῖκο, δὲν κάνει... θὰ στομαχιάσῃς, θ' ἀρρωστήσῃς...

— Ὄχι, σοῦ λέω... θέλω κι' ἄλλο!

Καὶ σηκώνει τὰ χέρια του, τρίβει τὰ μάτια του, ἑτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα.

Γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ τὸ μωρό της, τὸ χρυσό της, ὁ κὺρ-Νῖκός της, ἡ Κατερινιὼ τὸν ἀφίνει νὰ φάγῃ ἄλλο ἕνα μῆλο. Ἤτανε, βλέπετε, ἡ Κατερινιὼ μιὰ φορὰ ἡ παραμάννα του, καὶ τὸν ἀγαπᾷ, ποὺ πεθαίνει γιὰ χάρι του. Εἶνε τώρα ὁ κὺρ-Νῖκος ἑπτὰ χρονῶν, θὰ τὰ κλείσῃ ἀνήμερα τῶν Φώτων, μὰ ἡ Κατερινιὼ τὸν φαντάζεται ἀκόμα πῶς εἶνε τὸ μωρουδάκι, ποὺ ἐκρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ ἔδινε τὸ γάλα της. Ξεχνᾷ ἡ Κατερινιὼ πῶς εἶνε μαθητὴς ὁ μικρὸς κύριος, καὶ πηγαίνει στὸ σχολεῖον καὶ μαθαίνει γράμματα, καὶ ξέρει τί πρᾶγμα εἶνε σωστὸ καὶ τί ὄχι. Γι' αὐτὸ παραβλέπει, καὶ τρώγει ὁ καλός μας καὶ τὸ δεύτερο μῆλο.

Ὅταν ὅμως ὁ φαγᾶς μας ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ πάρῃ κι' ἄλλο ἕνα,—τρία τὸ ὅλον!—ἡ Κατερινιώ, ἀπὸ καλὴ σὰν τὸ ἀρνὶ ποὺ ἤτανε, ἔγινε ἄγριο σὰν τίγρις, διότι δὲν ἤθελε ν' ἀρρωστήσῃ τὸ χρυσό της ἀπὸ τὸ πολὺ φαγί.

— Σήκω! Ἐμπρὸς γρήγορα. Ἔλα νὰ κοιμηθῇς!... Φθάνουν σήμερα αἱ ἀνοησίες!—ἐφώναξε. Καὶ τὸ ἔλεγε μ' ἕναν τρόπο, σὰν νὰ ἤθελε τόχα νὰ 'πῇ ὅτι ἔπρεπε ὁ κὺρ-Νῖκός της νὰ φυλάξῃ μερικὲς ἀνοησίες καὶ γι' αὐτό.

— Ἔλα! Ὅλα θὰ τὰ 'πῶ στὸν μπαμπᾶ καὶ στὴ μαμμά σου!

Ἔτσι ἔλεγε δυνατά, ἀπὸ μέσα της ὅμως ἔλεγεν ὅτι ἅμα τὴν ἐρωτήσουν, αὐτὴ θὰ τους ἀπαντήσῃ: « Καλέ, ἤτανε ἡσυχο σὰν κουκλίτσα, τὸ ἀγγελοῦδί μου!»

Τώρα ὅμως, γιὰ νὰ μὴν προφθάσῃ καὶ κάνῃ νέες φασκορίες τὸ ἀγγελοῦδί της, σηκώνει τὴ λάμπα καὶ τραβᾷ κατὰ τὴν πόρτα. Ἐπερίμενε ἡ κακομοῖρα ν' ἀκούσῃ φωνὲς καὶ κλάμματα ἀπὸ πίσω της. Τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτά! Ὁ κὺρ-Νῖκος μιλιά! Κάτι ψυχουλεύει γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ὕστερα ἥσυχος-ἥσυχος, χωρὶς ἀντιλογίες, μὲ κατεβασμένα μάτια, πηγαίνει ἀπὸ πίσω της.

«Πηγαίνει ἀπὸ πίσω της.»

— Τὸ καϊμένο, τὸ χρυσό μου! συλλογίζεται ἡ Κατερινιώ.

Τὸ χρυσό της πηγαίνει σοβαρὸ-σοβαρό, κ' ἔχει χωμένα τὰ χεράκια του ἀπὸ πίσω στὴν μπλουζίτσα του.

— Ἐμπρός, γδύσου τώρα κ' ἐγὼ πάω νὰ σοῦ φέρω τὴ μπουκάλα μὲ τὸ ζεστὸ νερό, γιὰ νὰ μὴν κρυώνουνε τὰ πόδια σου στὸ κρεββάτι.

— Ἀμέσως, παραμάννα μου!

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ

— Ὑποθέτω ὅτι καλὸ εἶνε τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φορεματάκι της, ἂν του βάλωμε καινούργια τραχήλιά, — εἶπεν ἡ μητέρα μου στὴ γιαγιά μου.

Ἐμπῆκαν ἀμέσως οἱ φύλλοι στ' αὐτιά μου. Τί τὸ ἤθελαν τὸ ἄσπρο φόρεμά μου, τὸ ὁποῖον εἶχα φορέσῃ μιὰ φορὰ μονάχα, εἰς τὸν γάμον τῆς θείας μου Ζωῆς;

Ἡ μητέρα μου πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχε φιλήσῃ διὰ τὸ «καληνύκταν». Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκοιμώμουν, ἀλλὰ ἐγὼ ἤμουν ξύπνη ἀκόμα. Δὲν με εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος. Καὶ τὰ λόγια της ἐκεῖνα ἐκίνησαν φοβερὰ τὴν περιέργειάν μου, ὅταν τα ἤκουσα νὰ λέγωνται εἰς τὸ διπλανὸ δωμάτιον.

Ἐγνώριζα ὅτι τὴν Παρασκευὴν θὰ ἐπήγαινα στὴν Κηφισιά, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ θείου καὶ τῆς θείας μου. Ἡ γιαγιά μου εἶπεν ὅτι ὅλη ἡμέρα θὰ ἔπαιζα στὸν κῆπο, μὲ τὰ παληά μου ροῦχα, ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τρέχω, καὶ νὰ σκαρφαλόνω καὶ στὰ δένδρα. Τί το ἤθελα λοιπὸν τὸ μεταξωτὸ φόρεμα;

Ἐρώτησα τὴν Σμαραγδίναν, τὴν ἀγαπημένην μου κοῦκλαν, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτον δίπλα μου, ἐπάνω στὸ προσκέφαλο. Ἀλλὰ αὐτή, φυσικά, δὲν μου ἀπήντησε· καὶ ἐγώ, ἐνῷ ἐπροσπαθοῦσα νὰ λύσω τὸ αἴνιγμα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος καὶ ἀπεκοιμήθην.

Ὅταν ἐξύπνησα τὸ πρωί, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδα στὸ σαλονάκι μας, ἦτο τὸ μεταξωτὸ φόρεμά μου σιδερωμένο τῆς ὥρας, μὲ μιὰ τραχηλιὰ ἀπὸ δαντέλλες, φουσκωτὴ-φουσκωτή, σὰν ἄσπρο μαλλιαρὸ σκυλάκι.

— Ἀ! γιαγιά, θά σε μαλώσω! εἶπα στὴν γιαγιά μου, ἀφοῦ τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι. Τί μου εἶπες πῶς θὰ 'μπορῶ νὰ τρέχω καὶ νὰ παίζω στὸν κῆπο, καὶ τώρα θέλετε νὰ με στολίσετε ἔτσι; Θαρρεῖς πῶς δέν το ξέρω;

Ἡ γιαγιὰ μ' ἐκύτταξε κάπως ὑποπτα.

— Κάθισαι λοιπὸν καὶ κρυφακοῦς, Νίνα, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ κοιμᾶσαι;—μοῦ εἶπε.

— Δέν το ἤθελα, γιαγιά μου. Ἄκουαν τὰ αὐτιά μου, χωρὶς νὰ το θέλω, καὶ ξέχασα νὰ βάλω τὰ χέρια μου νὰ τα κλείσω...

— Καλά, καλά! εἶπε ἡ γιαγιά. Γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ὅμως ἡ περιέργειά σου, δὲν θά σου 'πῶ κ' ἐγὼ τίποτε, ἀπὸ ὅ,τι εἶχα στὸ νοῦ μου νὰ σου 'πῶ...

Ἐγνώριζα ὅτι ἡ γιαγιὰ δὲν ἔπαιρνε ποτὲ πίσω τὸν λόγον της. Ἦτο λοιπὸν περιττὸν νὰ ἐπιμείνω διὰ νὰ μάθω τί το ἤθελαν καὶ το ἑτοίμασαν τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα. Ἐννοεῖται κάτι καλὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, καὶ μοῦ το ἔκρυβαν. Ἀλλὰ τὶ πρᾶγμα ἦτον αὐτὸ τὸ ἄγνωστον καλὸ δὲν ἤξευρα, οὔτε ἠμποροῦσα νὰ το ἀνακαλύψω εὔκολα μὲ τὸ μικρὸ ἐπιτὲς μυαλό μου.

Ἤξευρα μόνον, ὅτι θὰ πάγω στὴν Κηφισιά, καὶ αὐτὸ μ' ἔκαμνε νὰ σοβαρεύωμαι σὰν μεγάλη δεσποινίς.

Τέλος πάντων, κατὰ τὰς ἕνδεκα τὸ πρωί, τὴν Παρασκευὴν ἦλθεν ὁ θεῖος Κώστας μ' ἕνα ἀμάξι καὶ μ' ἐπῆρε νὰ πᾶμε στὸν σταθμόν. Ἐλυπήθηκα ἐκείνην τὴν στιγμὴν λιγάκι, διότι ἄφινα τὴν μητέρα καὶ τὴ γιαγιὰ μόνες στὸ σπίτι κ' ἐγὼ ἐπήγαινα νὰ διασκεδάσω, ἀλλὰ γρήγορα ἐπέρασε αὐτὸ τὸ συννεφάκι τῆς λύπης. Ὁ θεῖος εἶχε φέρῃ γιὰ μένα μιὰ χάρτα τσοκολάτες κ' ἕνα ὡραῖο βιβλίο μὲ χρωματιστὲς εἰκόνες. Ἐκτὸς τούτου ἔβαλε τὴ Σμαραγδίνα νὰ σταθῇ μοναχή της σὲ μιὰ θέσι τοῦ βαγονιοῦ, ἂν καὶ δέν της εἶχε βγάλῃ εἰσιτήριον, οὔτε κἂν μισὸ ὅπως ἐμένα. Καὶ ὅμως ἡ Σμαραγδίνα ἦτο δεσποινὶς μὲ μακρυά, καὶ ὄχι ὅπως ἐγὼ μὲ κοντά.. Ὅταν ἐκουράσθη νὰ στέκεται ὀρθὴ καὶ νὰ κυττάζῃ ἔξω ἀπὸ τὴν θυρίδα, τὴν ἔβαλα νὰ καθήσῃ ἥσυχα δίπλα μου, εἰς τὴν θέσιν της.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθανε τὸ τραῖνο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἡρακλείου, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ συμβῇ... σιδηροδρομικὸν δυστύχημα. Ἐμπῆκε εἰς τὸ βαγόνι μας μία κυρία, μία παραπολὺ χονδρὴ κυρία, ἡ ὁποία ἐφυσοῦσε σὰν τὸ φυσερὸ τοῦ γύφτου, καὶ μόλις ἐχώρεσε νὰ μπῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ, μπλούμ!.. κάθεται ἐπάνω στὴ Σμαραγδίνα!

Βγάζω ἐγὼ μιὰ φωνή, πιὸ διαπεραστικὴ καὶ ἀπὸ τὸ σφύριγμα τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ὁρμῶ νὰ την σώσω.

Τρομάζει ἡ κυρία καὶ ἀνασηκόνεται, ἁρπάζω ἐγὼ τὴ Σμαραγδίνα μου, καὶ τὴν κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε. Καὶ ἦτο περίεργον ἀληθινὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, διότι ἡ Σμαραγδίνα ἦτο λεπτοφυής,—κερένια ὅλη, καὶ τὰ μάτια της γυαλένια. Ἐφοβήθηκα μήπως γίνῃ πήττα! Καὶ τώρα ἀκόμη τὸ συλλογίζομαι, καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸ ρίγος ποὺ με ἔπιασε, ἐνῷ τὰ μάτια μου ἐδάκρυζαν.

Δὲν ἦτο ὅμως κακὴ ἐκείνη ἡ κυρία. Ἔβγαλε ἀποκάτω ἀπὸ τὴν μπέρτα της ἕνα ὡραιότατο ἄσπρο μαλλιαρὸ σκυλάκι διὰ νὰ με διασκεδάσῃ. Αὐτὸ ἦταν ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ φαίνεται τόσον πολὺ χονδρή, ὅταν πρωτομπῆκε στὸ βαγόνι. Ἀλλὰ ἐγὼ τότε ἐνθυμήθηκα τὸ ὡραῖο μου ἄσπρο φόρεμα ποὺ ἐταξείδευε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ τραίνου, μέσα εἰς μίαν μεγάλην βαλίτζαν μὲ ἄλλα πράγματα δικά μου, καὶ εἶπα εἰς τὸν θεῖον, ὁ ὁποῖος εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγέλοῦσε καὶ μου ἔλεγε ἀστεῖα διὰ νὰ με παρηγορήσῃ:

— Θεῖε Κώστα, δὲν μου λέτε, θὰ γίνῃ κανένας γάμος στὸ σπίτι σας;

« Καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι...»

— Ὄχι, Νίνα μου, θὰ γίνῃ χορὸς τὴν ἄλλη Κυριακή, καὶ θὰ εἶσαι καὶ σύ.

Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῇ χορόν. Πολλὲς φορὲς εἶχα ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν γιὰ χοροὺς καὶ ἑσπερίδας αἱ «μεγάλες» κυρίες, ἡ μαμμὰ καὶ ἡ θεία καὶ ἡ γιαγιά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μ' ἔπαιρναν μαζί των, μ' ὅλα τὰ παρακάλια ποὺ ἔκαμνα.

— Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου ὅταν μεγαλώσῃς! μοῦ ἔλεγεν ἡ γιαγιά.

Φαίνεται ὅτι ἤμουν μεγάλη πιά, ἀφοῦ ὁ θεῖος ἔλεγε ὅτι θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ εἰς τὸν χορὸν ποὺ θὰ δώσῃ ἡ θεία μου.

— Κα' σὲ ποιὸν θά τον δώσῃ;... Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τον δώσῃ· θέλω νὰ τον κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ γιὰ σᾶς, καὶ γιὰ μένα!— ἀνέκραξα.

Φαίνεται ὅτι εἶχα εἰπῇ καμμίαν ἀνοησίαν, διότι ἡ χονδρὴ κυρία ἄρχισε τὰ γέλια, καὶ ὁ θεῖος Κώστας ἐχαμογελοῦσε πονηρά, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις, διότι τὸ τραῖνον εἶχε φθάσῃ πλέον εἰς τὴν Κηφισσιά, καὶ κατεβήκαμεν ὅλοι: ἡ Σμαραγδίνα, ὁ θεῖος, ἐγὼ καὶ ὅλος ὁ κόσμος...

Ποῦ νὰ σας διηγηθῶ ξπόσον ὡραῖα ἐπέρασα εἰς τὸ ἐξοχικὸν σπίτι τῶν θείων! Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, εὔκολα εἰμπορεῖτε νὰ το φαντασθῆτε. Ἡ θεία Ζωὴ μοῦ ἔδωκεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω καὶ ὅ,τι φαντασθῶ εἰς τὸν κῆπόν της. Κ' ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἐφαντάσθην. Ἔκτισα μάλιστα γιὰ τὴν Σμαραγδίνα μου μίαν ὡραίαν καλύβαν μὲ ξερὰ κλαδάκια, τὴν ὁποίαν ἐστόλισα μὲ λουλούδια γύρω-γύρω.

Ἐπέρασα μίαν ἑβδομάδα σὰν νὰ ἤμουν στὸν Παράδεισο. Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ. Ἀπὸ τὴν παραμονὴν τὸ σπίτι εἶχε γίνῃ ἄνω κάτω ἀπὸ τὴν φασαρίαν. Ἐπηγαινοήρχοντο ἄνθρωποι κ' ἐκουβαλοῦσαν ἔπιπλα, χρωματιστὰ φαναράκια, — δὲν εἶχε ἀκόμη ἠλεκτρικὸν φῶς ἡ Κηφισσιά,— κάσσες μὲ μπουκάλες μέσα, κοφίνια μὲ ἄνθη. Ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία ὅλο διαταγὲς ἔδιδαν. Ἀλλὰ τὴν Κυριακὴν τὸ σπίτι καὶ ὁ κῆπος ἦσαν ὡραῖα σὰν ὄνειρον θερινῆς νυκτός! Ἐγὼ τα εἶχα χάσῃ ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου...

Ἡ καμαριέρα τῆς θείας μ' ἐφώναξε κατὰ τὸ βράδυ, καὶ μ' ἐστόλισε. Μοῦ ἔκαμε σγουρὰ τὰ μαλλιά μου, μοῦ ἐφόρεσε τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ φορεματάκι μου μὲ τὲς δαντέλλες:

— Καὶ νύφη! μοῦ εἶπεν, ὅταν ἐτελείωσε.

Ἡ θεία ἦτον ἕτοιμη, μ' ἕνα ὡραιότατον ἀτλζωτὸ φόρεμα, μὲ δεκαντένια στολίδια στὰ μαλλιά της καὶ μαργαριτάρια στὸ στῆθός της. Ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία ὑπεδέχοντο τοὺς καλεσμένους καὶ τὲς καλεσμένες. Ἤρχετο κόσμος ἀμέτρητος! Ἐμέτρησα εἰκοσιδύο κυρίας καὶ καμμιὰ τριανταριὰ κυρίους, ἀλλὰ ὕστερα ἦλθαν καὶ ἄλλες καὶ ἄλλοι, κ' ἐγὼ ἔχασα τὸν λογαριασμόν. Καὶ τί ὡραῖες ποὺ ἦσαν ὅλες! Ἀλλὰ ἡ θεία μου ἀπὸ ὅλες ἦτον ἡ κομψότερα καὶ ὡραιοτέρα.

Ἄρχισε ὁ χορός, καὶ ἐγὼ παροῦσα! Τί ὡραῖα ποὺ ἐχόρευσαν τὰ ζεύγη, καὶ τί ὡραία ἦταν ἡ μουσική, — τὸ πιάνο καὶ τὰ βιολιά! Ἔβλεπα, ἔβλεπα καὶ δὲν ἐχόρταινα νὰ βλέπω. Ἐπήγαινα ἀπὸ τὴν μίαν σάλαν εἰς τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἄνοιγα μιὰ πιθαμὴ τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν θαυμασμόν. Ὅλες αἱ κυρίες,—ὅταν δὲν ἐχόρευαν,— μ' ἐφώναζαν κάτι νὰ μου εἰ-

ποῦν, καὶ νά με φιλήσουν καὶ νά με χαϊδέψουν. Φυσικώτατον αὐτό, ἀφοῦ ἦμουν τὸ μόνο μικρὸ κορίτσι, μέσα σὲ τόσον κόσμον ἀπὸ μεγάλους.

Ἔξαφνα μὲ πλησιάζει ἡ θεία:

— Τώρα, ἀγάπη μου, εἶνε ὥρα νὰ 'πᾷς νὰ κοιμηθῆς. Εἶνε πολὺ ἀργά· ἐπέρασαν αἱ ἑνδεκα. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν κάνει ν' ἀγρυπνοῦν τόσον ἀργά, διότι ἀρρωσταίνουν...

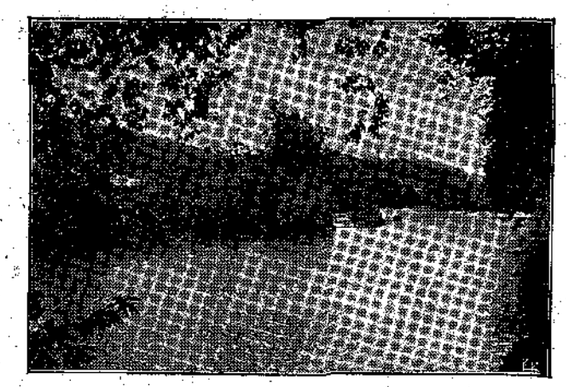

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΜΠΗ

[*Δίθήρ.*—Γ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.]

Καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι...

Τί νά της ἀπαντήσω; τί νά της 'πῶ; Ἀπὸ ἐνωρὶς μοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ με ἄφιγε μίαν ὥραν νὰ μείνω εἰς τὸν χορόν, καὶ με εἶχε ἀφίσῃ δύο περίπου. Νὰ την παρακαλέσω νὰ με ἀφίσῃ λίγο ἀκόμα,—οὔτε το διενοήθην. Τὴν ἠκολούθησα μὲ πολὺ σοβαρὸν τρόπον,—διὰ νὰ μὴν εἰπῶ μὲ κατεβασμένα μοῦτρα.

— Καληνύκτα, θεία μου. Εὐχαριστῶ πολύ...

Ἀλλὰ τόσον ἦτο τὸ πεῖσμά μου, ὥστε δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου, ὅταν ἀνέβηκα εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, νὰ εἰπῶ οὔτε λέξιν εἰς τὴν καμαριέρα της, ἐνόσῳ αὐτὴ μ' ἔγδυνε διὰ νὰ με βάλῃ νὰ κοιμηθῶ.

— Νυστάζει, ὡς φαίνεται, ἡ κυρία Νίνα μας!—εἶπεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους καὶ ἔφυγε.

Ὄχι! δὲν ἐνύσταζα καθόλου. Ἀπ' ἐναντίας εἶχα τόσην διάθεσιν νὰ ἰδῶ ἀκόμα τὸν χορόν, ὥστε, ἅμα ἡ καμαριέρα ἀπεμακρύνθη, κατέβηκα ἀπὸ τὸ κρεββατάκι μου, καὶ ξυπόλυτη, μὲ τὰ νυχτικά μου, ἐπῆγα σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἐτρύπωσα ἀποκάτω σ' ἕναν καναπέ, που ἦτο βαλμένος εἰς τὸ κεφαλόσκαλον, κολλητὰ στὰ κάγκελλα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἠμποροῦσα νὰ βλέπω κάτω ὅλον τὸν κόσμον που ἔμπαινε καὶ ἔβγαινε εἰς τὸ προαύλιον τοῦ κήπου, χωρὶς ἐγὼ νὰ φαίνωμαι. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην δεσκέδαζα τόσον πολὺ μὲ τὲς ὡραῖες τουαλέττες που ἔβλεπα, καὶ μὲ τὴν μουσικὴν που ἔπαιζε κάτω, ὥστε δὲν ἄργησα... ν' ἀποκοιμηθῶ.....

Ὅταν ἐξύπνησα, οὔτε χορὸς οὔτε μουσικὴ πλέον. Ὅλα εἶχαν τελειώσῃ. Μὲ εἶχαν ἐξυπνήσῃ τὰ βήματα τῆς θείας μου, ἡ ὁποία ἀνέβαινε μόνη της ἀπὸ τὴν σκάλαν κ' ἐπήγαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐμβῆκεν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔκλεισε τὴν θύραν. Ἐστάθη ἐμπρὸς στὸν καθρέφτην της, ἔβγαλε τὰ διαμαντένια της στολίδια ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ τὰ μαργαριτάρια της ἀπὸ τὸν λαιμόν της, καὶ ἐπῆρε τὴν πελερίνα της. Κατέβη πάλιν τὴν σκάλαν διὰ νὰ δώσῃ τὸς παραγγελίας εἰς τοὺς ὑπηρέτας της, οἱ ὁποῖοι ἐτακτοποιοῦσαν κάτω καὶ ἔκλειναν τὲς πόρτες.

Ἐσκέφθην νὰ τρέξω εἰς τὸ δωματιάκι μου, πρὶν ἀνεβῇ πάλιν ἡ θεία. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ που ἐπήγαινα νὰ συρθῶ καὶ νὰ ἔβγω κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, ἄνοιξε εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ διαδρόμου, ἡ πόρτα τῆς σκάλας τῆς ὑπηρεσίας. Ἔμεινα ἀκίνητη καὶ μ' ἔπιασε τρεμοῦλα, ὅταν εἶδα νὰ προχωρῇ ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας πολὺ ἄσχημος καὶ κακοντυμένος ἄνθρωπος. Ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιον τῆς θείας καὶ τὸν εἶδα νὰ ἁρπάζῃ τὰ διαμαντένια τῆς καὶ τὰ μαργοριτάρια της, καὶ νὰ τα κρύβῃ στὲς τσέπες του.

Ἤτον κλέφτης, λωποδύτης! Τί μ' ἔπιασε τότε, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐσύρθηκα ἔξω ἀπὸ τὸν καναπέ, καὶ, ξυπόλητη καθὼς ἤμουν, κατέβηκα γρήγορα-γρήγορα τὴν σκάλαν.

Εἰς τὴν βεράνδαν τῆς εἰσόδου ἐστέκετο ὁ θεῖος Κώστας, κ' ἐκάπνιζε μαζὶ μὲ ἄλλους τρεῖς κυρίους.

— Θεῖε... θεῖε!

ΚΑΜΑΡΙ ΠΕΥΚΩΝ

[*Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.* — Α' Ἔπαινος Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας]

ἕνας κακὸς ἄνθρωπος μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς θείας!

Παναγία μου! τί φωνὲς καὶ τί κακό, που ἔγιναν τότε! Τί συνέβη, δὲν ἐκατάλαβα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, μὲ φιλιὰ καὶ μὲ χαρές, μ' ἐπῆραν ἐν θριάμβῳ οἱ θεῖοι καὶ οἱ φίλοι των καὶ μ' ἔβαλαν εἰς τὸ κρεββατάκι μου νὰ κοιμηθῶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔμαθα ὅτι εἶχαν πιάσῃ τὸν λωποδύτην, καὶ τον ἔβαλαν στὴ φυλακήν. Ἐμένα ὅμως — δὲν εἶνε περίεργον; — κάνεις δὲν ἐσκέφθη νὰ με μαλώσῃ που ἔκαμα ἐκείνην τὴν παρακοὴν καὶ τὴν ἀταξίαν, μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν πολὺν πόθον που εἶχα νὰ μείνω ἀκόμα περισσότερον εἰς τὸν χορὸν τῆς θείας μου.

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελίδα 365)

Μ' ἕνα πήδημα ἡ Παρδαλὴ εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἐνῷ ἡ ἀδελφή μου, κατατρομαγμένη, ἔβγαλε μίαν σπαρακτικὴν φωνὴ καὶ ἄφησε ἀπὸ τὰ χέρια της αὐτὸ που ἔκρατοῦσε. Ἔπεσε χάμω ὁ καθρέφτης κ' ἔγινε χίλια κομμάτια.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτον, κ' ἐγὼ ἐμαρμάρωσα, ὅταν εἶδα τὴν καταστροφὴν που ἔκαμεν ἡ μανία μου μὲ τὰ πειράγματα.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ἐφώναξα:

— Ὦ! συγχώρεσέ μου! δὲν το ἔκαμα ἐπίτηδες, σὲ βεβαιῶ!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἤρκεσαν διὰ ν' ἀποκαλύψουν τὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν ἀδελφήν μου καὶ διὰ νά της ἐξηγήσουν τὰ πάντα. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ βλέμμα που ἐτόξευσεν ἐναντίον μου. Ἦταν ἀπ' ὅλα 's ἐκεῖνο τὸ βλέμμα: θυμός, οἴκτος, περιφρόνησις, παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῶ καὶ μῖσος.

«Ποτὲ δὲν θὰ με συγχωρήσῃ», ἐσκέφθην, ὅταν αἴφνης ἐνθυμήθην, ὅτι καθρέφτης που πέφτει καὶ σπάζει εἶνε διὰ τοὺς δεισιδαίμονας προάγγελος τῶν χειροτέρων συμφορῶν.

Αὐτὴν τὴν φορά, ἔπρεπε νὰ μ' ἐκδικηθῇ περιφανῶς ἡ ἀδελφή μου· δὲν της ἐφθαναν πλέον αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἐγὼ πάντοτε ἤκουα μὲ τὸ

ἕνα αὐτί, καὶ μου ἔφευγαν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Δὲν ἐστάθη κἀν νὰ μαζεύσῃ τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου καθρέφτη, τὰ ὁποῖα ἦσαν σκορπισμένα εἰς τὸ πάτωμα, δέπλα στὴν κορνίζα του· ἐπέρασεν ἐμπρός μου χωρὶς νὰ μου εἰπῇ οὔτε λέξιν, χωρὶς νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν μετάνοιαν ποῦ ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ κλαμμένο πρόσωπόν μου, κ' ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι μιᾶς γειτόνισσας, ὅπου ἡ μητέρα εἶχεν ὑπάγῃ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν της.

Ποτὲ μου δὲν την εἶχα ἰδῇ ἔτσι· ἦτο κόκκινη σὰν παπαροῦνα· δάκρυα, χονδρὰ σὰν ἄσπρες σταφυλόρρωγες, ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τὴν ἠκολούθησα μηχανικῶς, μὲ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος μέσα μου, καθὼς καὶ μὲ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας, ποῦ θὰ εἶχα ἀπὸ τὴν μητέρα μου δι' αὐτὸ τὸ τελευταῖόν μου κατόρθωμα.

Ἐνῷ δὲ ἔκαμνα αὐτὸς τὰς πικρὰς σκέψεις, εἶδα νὰ προβαίνῃ ἀπὸ τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου ἕνα δίτροχο ἁμαξάκι, μ' ἕνα ζωηρότατον ἄλογο, τὸ ὁποῖον ὡδηγοῦσε ἕνας νέος.

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐπερνοῦσεν ἀντικρύ ἡ Χρυσάνθη ἀπὸ τὴν παραζάλην της δὲν εἶδε τὸ ἁμάξι, καὶ μόλις ἐπρόφθασεν ὁ νέος νὰ το σταματήσῃ, διὰ νὰ μὴν την παρασύρῃ καὶ περάσουν οἱ τροχοὶ ἐπάνω της.

Ἀλλὰ συγχρόνως ὁ νέος ἐκεῖνος ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἦτο παραπολὺ ὡραία κόρη καὶ ὅτι ἦτο συγχυσμένη. Τὴν ἐλυπήθη, φαίνεται, ἐπέζευσε διὰ νὰ την ἐρωτήσῃ μὴν ἐτρόμαξε, — διὰ νὰ την καθησυχάσῃ, ἂν ἠμποροῦσε.

Κατατεινοχωρημένη ἡ Χρυσάνθη, μὴ τολμῶσα νὰ φανερώσῃ τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς της, ἐτραύλισεν, ἡ καϊμένη, ἐνῷ ἐχαμήλωνε τὰ μάτια της κ' ἐκοκκίνιζεν:

— Εἴσθε πολὺ εὐγενής, κύριε, ἀλλά... νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν εἶνε τίποτε... ὁ ἀδελφός μου εἶνε, ποῦ... ὁ ὁποῖος...

— Ὁ ὁποῖος σᾶς ἔκαμε ἀνησίες, δὲν εἶν' ἔτσι; συνεπλήρωσε μειδιῶν ὁ νέος· αὐτὰ συνήθως κάνουν ὅλοι οἱ μικροὶ ἀδελφοί.

Ἡ Χρυσάνθη ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ τον ἐκύτταξε, καὶ ἐστενοχωρήθη ἀκόμη περισσότερον, διότι την ἔβλεπεν ἕνας κύριος τόσον κομψὲς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἀντὶ ἔμως νὰ του δώσῃ ἐξηγήσεις, τοῦ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι τον ἔκαμε νὰ διακόψῃ τὸν περίπατόν του, τὸν εὐχαρίστησε διότι δὲν την ἐτσαλαπάτησε μὲ τὸ ἄλογό του, καὶ τὸ ἔβαλε στὰ ποδιά, ὄχι πλέον πρὸς τὸ σπίτι τῆς γειτόνισσας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἰδικόν μας.

Ὁ νέος ἀνέβη εἰς τὸ ἁμαξάκι του· ἀντὶ ὅμως νὰ κτυπήσῃ τὸ ἄλογό του νὰ τρέξῃ, τὸ ἄφισε νὰ προχωρῇ βάδην, ἕως τὴν στιγμὴν που ἡ ἀδελφή μου ἐχάθη ἀπὸ τὴν ὁρασίν του.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἄρχισε ἡ φιλονεικία μεταξύ μας,— ὄχι ὅμως τόσον ἐμπκθής, ὅσον την ἐπερίμενα. Ἡ Χρυσάνθη ἐφαίνετο ὀλιγώτερον θυμωμένη. Ἡ συγκίνησις ἄραγε, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ την σκοτώσῃ τὸ ἁμαξάκι, τὴν εἶχε καταπραΰνῃ τόσον πολύ;

Ἥσυχος πλέον ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου, ἐπερίμενα μὲ εὐνόητον ἀνησυχίαν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μητέρας μου.

Ὅταν ἦλθε κ' ἡ μητέρα, κ' ἔμαθε τὴν καταστροφήν, μὲ ἐπέπληξεν αὐστηρότατα· ἐγὼ ἤκουσα ταπεινῶς τὰς δικαίας ἐπιπλήξεις, καὶ ὡμολόγησα ὅτι ἔσφαλα. Ἥμουν ὅμως πολὺ πικραμένος, ὅσον καιρὸν ἔβλεπα τὴν ζωηρὰν ἀνησυχίαν, ἡ ὁποία ἀρκετὰς ἡμέρας ἔκαμε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας.

Εὐτυχῶς ὅλα παρέρχονται καὶ σβύνουν. Ἐπειδὴ ἡ δυστυχία δὲν ἔδειξε καμμίαν προθυμίαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπίτι μας, δὲν την ἐπερίμεναν πλέον.

Ἀπ' ἐναντίας ἦλθεν ἡ εὐτυχία νά μας ἐπισκεφθῇ, ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ νέου ἐκείνου, ὅστις μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα εἶχε κρατήσῃ τὸ ἁμαξάκι του διὰ νὰ σώσῃ τὴν Χρυσάνθην.

Τί νά σας 'πῶ παραπάνω; Νὰ καθήσω καὶ νά σας διηγηθῶ τὸ μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ γνωριμία ἐκείνη, που ἔγινεν ὑπὸ τόσον ἀπροσδοκήτους περιστάσεις; Ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθετε ὅτι μετὰ ἓν ἔτος ἡ φιλτάτη μου Χρυσάνθη ἐγίνετο ἡ εὐτυχὴς σύζυγος τοῦ συζήτρός της.

Ὁ ἀνελπίστως ἐκεῖνος γάμος, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου της, τὴν διώρθωσε συγχρόνως ἀπὸ τὴν... λέξαν της. Μὲ δύο λόγια, ἔστειλεν ὅλας τὰς δεισιδαιμονίας της εἰς τὸν διάβολον, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, τὰς ἔχει ἐφεύρῃ διὰ νὰ βασανίζῃ τὲς γυναικοῦλες.

Τώρα, ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ἔσπασε κανένας καθρέφτης:

— Εὐτυχία, εὐτυχία μέσα στὸ σπίτι, ἅμα σπάζῃ ὁ καθρέφτης, λέγει γελῶσα· ἀπόδειξις ἡ ἰδική μου ἱστορία...

Καὶ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου της.

Ἂν ἐρωτᾶτε καὶ δι' ἐμέ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου γεγονότος, ἀπέκτησα ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ἀναποδογυρίζω τὲς ἀλατιέρες, νὰ γυρίζω τὸ μαχαῖρί μου σὰν μῦλο ἐπάνω στὸ τραπέζι, ν' ἀνάβω τρίφωτο τὲς λάμπες, νὰ καλῶ δεκάτους τρίτους στὸ γεῦμα, νὰ σπάζω μάλιστα, ἂν ἤθελα, ὅλους τοὺς καθρέφτες τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀλλὰ τὰ ἀστεῖα ἐκεῖνα εἶχαν χάσῃ ἐντελῶς τὸ θέλγητρόν των, ἅμα ἔπαυσαν νὰ πειράζουν τὴν ἀγκαπημένην μου ἀδελφήν, ἡ ὁποία μου εἶχε δώσῃ πλήρη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τώρα προθύμως ὁμολογεῖ ὅτι «τὰ πειραχτικὰ μυαλὰ ἔχουν κάποτε καὶ τὰ καλά τους!»

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΧΑ ἔταιμα διὰ τὸ φύλλον τοῦτο τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀπαντήσεων. Ἀλλ' ἡ πληθώρα τῆς ὕλης μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναβάλω τὴν ὀκνοσύνην των διὰ τὸ προσεχές. Τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως ἀπενεμήθη εἰς τὴν *Ζακκίδα*. Διὰ τοῦτο δημοσιεύω σήμερον Ἀσκήσεις ἐκ τῆς συλλογῆς της.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν *Νυκτοκόρακα*, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1901 - 1904, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα *Κυδαθηναῖος* καὶ *Νυκτοκόραξ*, ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Διηγήματος Ἐσσπαθώματος, Μεταφράσεως καὶ Κυριακῆς,) ἐπαίνους καὶ κατώτερα βραβεῖα, δίδοντα ἄθροισμα ἀκριβῶς τὴν μονάδα. (Ὁ Ἔπαινος τῶν Εὐσήμων, τὸν ὁποῖον σημειοῦται εἰς τὸν Πίνακά του ὁ *Νυκτοκόραξ*, δὲν λογαριάζεται· ἄλλως θὰ ὑπερέβαινε τὴν μονάδα κατὰ ἓν δέκατον ἕκτον).

Τῷ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα βραβεῖα, καὶ παρακαλῶ νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν. [ΕΕ] καὶ διὰ τὴν ὡραίαν του ἐπιστολήν.

Ἀνανέωσαν ἀκόμη τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1905 καὶ αἱ ἑξῆς ἀγάπητοί μου φίλοι, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ θερμῶς: *Εὐαίσθητος Καρδία* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές· ὁ γραφικός σου χαρακτὴρ πολὺ ὡραῖος καὶ κατάλληλος δι' ἐπιστολήν·) *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπισόδιον τοῦ Σήματος· νὰ σου ζήσῃ ἡ νέα ἐξαδελφούλα·) *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου*, *Ἀδελφὴ Ψυχή* ([ΕΕΕ] ἡ ὁποία εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὰς φωτογραφίας τοῦ *Ξενιτεμένου Ἑλληνόπουλου*, καὶ περιμένει τὴν εἰκόνα του, καὶ ὀνειροπολεῖ... νὰ της πέσῃ τὸ λαχεῖον τοῦ Στόλου, διὰ νὰ ἐγγράψῃ ὅλα τὰ ἄπορα τῆς πόλεώς της εἰς τὴν Διάπλασιν·) *Ἐλένη Δ. Μάλλη* (ἡ ὁποία περιοδικὸν ὡραιότερον δὲν εἶδεν, οὔτε πιστεύει νὰ ἴδῃ·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ποῦ ἔγινε καλά·) *Ἄγγελος τῆς Νίκης*, *Κικὴ Σ. Μιχαλακοπούλου*, *Ἀθῶα Καρδία*, *Ὀδδείς*, *Ὀπταστία τοῦ Παραδείσου*, *Στύλογλου*, *Μεϊμαρίδου*, καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀναφέρω.

Ὁ χάρτης τῆς ἐπιστολῆς σου, *Κυρία Σκαρφαλόστρα*, εἶνε σχήματος *συνήθους*. Ἡ ἀπάντησίς σου λοιπὸν διὰ τὴν ΙΗ' Κυριακὴν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο σελίδας ὁμοίου χάρτου ἢ ὀλίγον-μὰ πολὺ ὀλίγον-μεγαλητέρου. Ἡ ἀπάντησις τῆς *Ἀθηνᾶς Μαγωλίδου*, ἡ ὁποία σοῦ ἤρεσε τόσον, κατέλαβεν ἀκριβῶς δύο τοιαύτας σελίδας,— μὲ γράψιμον ὀλίγον πυκνότερον τοῦ ἰδικοῦ σου.

Μελαγχολικὲ Ἐρημίτα [ΔΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραίας, πατριωτικὰς καὶ εἰκονογραφημένας ἐπιστολάς σου. Μοῦ ἤρεσαν πολύ.

Ἑπτὰ ἔτη συνδρομήτριά μου, ἡ ἀγαπητὴ *Ροδόπη*, καὶ μόνον ἀπαξ ἠξιώθη νὰ μου γράψῃ! Νὰ τί θὰ πῇ μιὰ φορὰ τεμπελιά. Ἀλλὰ εἰς τὸ ἑξῆς μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ μου γράφῃ τακτικά. Τώρα μάλιστα ποῦ θὰ ἔχω καὶ τὰδέλφια της.

Μοῦ ἤρεσε τὸ διηγηματάκι σου, *Φιλοπάτρις Ἴας*. Μοῦ ὑπενθύμισε τὸ «Εἰκονογραφημένον βιβλίον ἄνευ εἰκόνων» τοῦ Ἀνδερσεν, ὅπου ἡ σελήνη παίζει τὸν ἴδιον ρόλον. Χωρὶς νὰ εἶμαι ἡ Πυθία, — ὅπως σοῦ ἔφαγα τὴν πρώτην φορά, — σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ καταγίνεσαι, θὰ διακριθῇς. Εἶνε ἀνάγκη προπάντων νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν γλῶσσάν σου. Τὰ τρυφερὰ αὐτὰ θέματα γράφονται εἰς γλῶσσαν τρυφερωτέραν, ἁπλουστέραν. Ἡ φράσις ἐν γένει πρέπει νὰ εἶνε πλέον ζωντανή.

Μεγάλην ἐπιτυχίαν εἶχεν ὁ Φωτογραφικός μας Διαγωνισμός. Ἄλλο, βλέπετε.. τὸ ποσόν, καὶ ἄλλο τὸ ποιόν. Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἐθαύ-

μασαν τὰς φωτογραφίας τοῦ *Ξενιτευμένου Ἑλληνόπουλου*. Φανταισθῆτε δὲ ὅτι καὶ τὰ «Παναθήναια», τὸ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν τῶν μεγάλων, μοῦ τας ἐζήτησαν διὰ νὰ τας δημοσιεύσουν. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι φωτογραφίαι, καθὼς εἴδατε, δὲν πηγαίνουν παρακάτω. Σήμερον δημοσιεύω ἀκόμη δύο, καὶ σταματῶ. Ἄξιαι δημοσιεύσεως εἶνε ἀκόμη πολλαί. Ἀλλ' ἡ δαπάνη τῆς τυπογραφίας εἶνε μεγάλη, καὶ εἰς Διαγωνισμὸν ὅπου ἔλαβαν μέρος μόνον 14, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δημοσιεύσω περισσοτέρας ἀπὸ 6 εἰκόνας. Ἂς ἐλπίσω ὅτι εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν θὰ λάβουν μέρος πολὺ περισσότεροι, θὰ συναχθοῦν ἀρκετὰ χρήματα, καὶ τότε θὰ εἰμπορέσω νὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς ὡραίας φωτογραφίας.

Δόκιμοσα τῶν Σαλώνων [ΣΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· Εὔχομαι ὁλοψύχως εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ καλοῦ σου μπαμπᾶ. Ἔδωσα εἰς τὴν μικρὰν Κάκιαν τὰ χάρτινα κοκοράκια ποὺ της ἔστειλες, καὶ μὴν ἐρωτᾷς χαρὲς ποῦ ἔκαμε!

Ὁ *Ἔλληνας Ἀθλητὴς* [ΕΕΕ], ὁ ὁποῖος ἔκαμεν ἀρκετὰς ἡμέρας νὰ μοῦ γράψῃ ἕνεκα τῆς ἐνάρξεως τοῦ Σχολείου, εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὴν ΙΖ' Κυριακήν. Τὴν θεωρεῖ ἀνωτέραν ἀπὸ ὅλας, ἀκόσμημα τοῦ ἐφετεινοῦ τόμου.» — Τί γίνεται ἡ πολιτικὴ ἐνδυναμώσεις; ἐφορεία;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κατσαρίδαν* (Κ. Φ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Δίμον* (Γ. Ε. τί ὡραῖον ψευδώνυμον!) *Εὐμολπιάδα* (Σ. Ε. τὸ ἰδικόν σου ἀκόμη ὡραιότερον·) *Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι* (Ι. Τ. αὐτὸ ἀνοίγει τὴν ὄρεξι, ὅπως καὶ τὸ νόστιμο γραμματάκι σου· ἐμπρός!) καὶ *Οὐδένα* (Μ. Χ. πραγματικῶς. . . οὐδεὶς τὸ ἔχει· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (Ν. Κ. δεκτόν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου* μὲ τὴν *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* καὶ *Αἰθέρα*· — ἡ *Μαρία Ἀντωνανέττα* μὲ τὴν *Πάντα Γελαστήν*· — ἡ *Θαλασσοταραχὴ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἄνθος Ἐλπίδος*· — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὴν *Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας* καὶ *Δατάνιαν*· — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὸν *Ἄσπρον Ἀράπην*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Πάντα Γελαστήν*, *Δάλον Χελιδόνα* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*· — ἡ *Εὔανδρος Ἤπειρος* μὲ τὸν *Χιακὸν Ἀστέρα*, *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἀήττητον Ἥλιον* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην*· — ἡ *Κυρία Σκαρφολόστρα* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Μὶς Δόγκαν*· — — ἡ *Λευκὴ Νὺξ* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Ἄσπρο Ποντικάκι*· — ἡ *Κρεόλη* μὲ τὸν *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Νεφελώδη Ψυχήν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ἀφροδίτην τοῦ Δυκαυγοῦς*· — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον* καὶ *Μαγευμένον Δάσος*· — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστὴν* καὶ *Μικρὰν Βιολίστριαν* — ὁ *Ὑπερήφανος Νέος* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Πανόπλιον*· — ὁ *Λόφος τοῦ Γάλου* μὲ τὸν *Μακρολαίμην*, *Ἑσπερίαν Ἀδραν*, *Ζαπτίδα*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφήν σου· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἔχουν ψευδώνυμον·) *Λάτρην τῆς Πλειάδος* (εἶσαι δικαιολογημένος· ἔστειλα·) *Φαίνωνα* (δὲν ὑπάρχει λόγος νάνησυχῇς· ἔστειλα ἐκ νέου.) *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· θὰ εἴπω εἰς τὸ *Κόκκινον Κρίνον* πόσον σὲ συνεκίνησεν ἡ ἀπαντήσις του εἰς τὴν Κυριακήν·) *Νυκτοφύλακα* (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον· σιγᾶσιγὰ ἡ Εὔρημος Μυεία γίνεται Πρῶτον Βραβεῖον· μὲ πόσας ἄρά γε μεταμορφώσεις θὰ τὸ κατώρθωνεν ἕνας καλὸς συνθέτης Ἀσκήσεων;) *Δυσδαιμόναν* (διατί δὲν γράφεις τοὺς στίχους χωριστά; ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησα ὅτι τὸ ποίημά σου εἶνε ἀντιγραφή·) *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Βρύχωνα* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· βραβεῖον ἔστειλα·) *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας*, *Νεφελώδη Ψυχὴν* (χαίρω διὰ τὰς καλὰς εἰδήσεις· εὔχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου·) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([ΕΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὡς πάντοτε χαριτωμένη κ' ἐνδιαφέρουσα· βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃς μέρος καὶ εἰς τὰς λύσεις· κανεὶς διαγωνισμὸς δὲν ἀποκλείει ἄλλον·) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (ναί, εἰμπορεῖς· ἀλλὰ ὅταν θά μου παραγγείλῃς, νὰ μου ὑπενθυμίσῃς ὅτι σοῦ ἔδωκα τὸ δικαίωμα·) *Νηρηΐδα τοῦ Βαθερούκος* (ὄχι, δὲν εἶνε· ἔγινες καλά;) *Ἐρυθρὰν Νίκην* ([Ε] περίμενε· ἀπὸ Διαγωνισμοὺς ἄλλο τίποτε!) *Μαρίαν τῶν Μεδίκων*, *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτὸς* (τί χαριτωμένα γατάκια!) *Ἀρχιζιζάνιον* ([ΕΕ] τὸ ὁποῖον ἐβάκρυσεν ὅταν ἐδιάβασε «τὴν τόσον φιλόστοργον ἀπάντησιν τοῦ *Κόκκινου Κρίνου*») *Λευκὴν Νύκτα* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* ([Ε] ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου ἀπὸ τὸ Vichy· ἕως τώρα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔβλεπα ἀπέξω ἀπὸ μποτίλιες νεροῦ· ποῦ νὰ φανταισθῶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπήγαινεν ἕως ἐκεῖ μία φίλη μου . . . χωρὶς νὰ μὲ λησμονήσῃ! ὡρισμένως τὸ ὕδωρ Vichy δὲν εἶνε τὸ ὕδωρ τῆς λήθης!) *Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἔλαβα·) *Μαραμένον Ρόδον* (ἔστειλα·) *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἔχω καλὰς εἰδήσεις·) *Τιτάνα τῆς Διοπλάσεως*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Ὀκτωβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχαφίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται σρ. 1.

513 Λεξίγριφος.

Τέσσαρ' ἂν βάλῃς γράμματα, τῶνα κοντὰ στὸ
Βασιλόπουλα θὰ φανῇ, [ἄλλο,
Γλυκειὰ ἐνάρετη, σεμνή,
Ποῦ παρεδόθη μιὰ φορὰ ς' ἕνα θεριὸ μεγάλο.

514. Στοιχειόγριφος.

Μικρὰ νῆσος κ' ἐγὼ εἶμαι
Καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον κεῖμαι·
Τὸν καιμόν μου ἂν ἐκβάλῃς
Κι' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ μοῦ βάλῃς,
Μιὰ κακία θὰ προβάλῃ
Πρῶνε βέβαια μεγάλη.

515. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.

Στῶν ὀνομάτων τὴν σειρὰν κ' ἐμὲ νὰ κατατάξῃς,
Προσέχων ὅπως οὐδαμῶς τὸ ὅλον μου ἀλλάξῃς.
Διότι μόλις ἔγραψες ἀντὶ τοῦ ἦτα ἰῶτα
Καὶ μ' ἔκαμες ὀξύτονον, ἐὼ δὲν ἤμουν πρῶτα,
Ἀμέσως ἀριστούργημα ἀρχαῖον θὰ κυττάξῃς,
Ποῦ 'ς τὸ σχολεῖον δι' αὐτὰ χύνεις πολὺν ἱδρῶτα...

516. Αἴνιγμα

Εἶμαι κάτι ποὺ με βάζεις
Στὸ τραπέζι καὶ μὲ κόβεις
Πάντοτε εἰς δύο μέρη
Κάποτε δὲ καὶ εἰς τρία...
Ὅμως δίχως διὰ τοῦτο
Νὰ κρατᾷς χερὶ μαχαίρι,
Μὰ καὶ οὔτε νὰ με τρώγῃς...
Δὲν σου ἔρχεται ἀπορία;

517. Ζῆτα.

+ + + + +	Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ
★ ★ ★ + ★	καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
★ ★ + ★ ★	των οὕτως ὥστε νὰ ἀναγνώσκε-
★ + ★ ★ ★	ται δριζοντίως κατὰ σειρὰν:
+ + + + +	ὑβικὸν πτηνόν, ἄγγλος ποιη-
	τής, ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον, μεγαλόνησος, μέ-
	λος τοῦ σώματος. Διαγωνίως δέ, ἀστερισμός.

518. Κεκρυμμένη φράσις.

Ἀφαιρῶν *δύο* γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειρὰν, σχηματίσε περίφημον φράσιν περιφήμου βυζαντινῆς Αὐτοκρατείρας:

Καλλονή, κεντοτάφιον, Ἑστιάς, ῥίνη, βασιλεύς, οἶαξ.

519. Μαγικὸν μέλος μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τὰ ἀρχικὰ νὰποτελοῦν Γάλλον ἐπιστήμονα, εὐεργέτην τῆς ἀνθρωπότητος:

Παλαιός, Ταύγετος, ᾆσμα, νιπτήρ, ἐξαιρῶ, Ἥρα.

520-523. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα δένδρων.

1.— Ὁ Δούναβις καὶ ὁ Ρῆνος εἶνε μεγάλοι ποταμοί.

2.— Ἐν γένει τὰ ἔλη μολύνουν τὴν ἀτμόσφαιραν.

3.— Ἡ μαΐτις αὔρα κλίνει μὲ χάριν τοὺς μίσχους τῶν ἀνθέων.

4.— Τὸ μέλι καὶ τὸ ἀερόμελι χρησιμεύουν πολλάκις ὡς φάρμακα.

524. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ὀστρακόδερμον — δύναμις	= ἐθνικόν.
Πτηνὸν στεγανόπουν — γράμμα	= γράμμα.
Πτηνὸν — ἰχθὺς γλυκέων ὑδάτων	= ποταμός.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖα μεγαλόπολις.

525-526. Ἀπροσδόκητα

1.— Ποῖος πηγαίνει ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Πειραιὰ δίχως νὰ κινηθῇ;

2.— Ποῖον μῆνα ὁμιλεῖ κανεὶς ὀλιγώτερον;

527 Γρῖφος.

Πᾶν ὅτι + η η 6 η η + η η 6 η η ἂν ἂν καὶ;;

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέραι Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τῆς ΖΑΠΠΙΔΟΣ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερας τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδυμικρ δελτάρια παντοχόθεν. — Διονύσιος Ι. Κασιμάτης, Πάτραι. (Δ, 137—6)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Κρητικὰ μὲ ἰσάριθμα Ἑλληνικά. — κ. Μιχαὴλ Μιχαλακόπουλον, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου, Πάτραι. (Δ, 140)

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύλλογον ἡ «Νεότης,» καὶ τοῦ συλλόγου «Ἑλληνόπαις» ἐνωθέντος μετ' αὐτῆς, ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου. Πρόεδρος: *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, Ταμίας: *Αἰθερία Ψυχή*, Γραμματεύς: *Φωσφὴρ τῆς Ἠπείρου*, Σύμβουλοι: *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Κόμης τῆς Κεφαλληνίας*.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ λοιποῦ: Mr Apostolo Ant. Apostolidi, Alexandrie (Egypte).

Ὁ Σύλλογος ἐγγράφει ἀπόρους. Δέχεται ὡς μέλη καὶ δεσποινίδας.

Σύλλογος «Νεότης». (Δ, 141)

Ἡ Δεσποινὶς Ἰουλία Παπαμάσχου, ἀριστοῦχος τοῦ Ὠδείου τῆς Βιέννης, ἄρτι ἀφιχθεῖσα, ἀναλαμβάνει παραδόσεις κλειδοκυμβάλου εἰς κυρίας καὶ δεσποινίδας. Πληροφορίαι παρὰ τῇ ἰδίᾳ: Ὁδὸς Δερβενίων, 5. (Δ, 142)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904